

Fremgang, der har fundet Sted siden, er Udbyttet af de indtægtgivende Statsaktiver blevet saa meget forbedret, at jeg tror, at Forøgelsen i Indtægten ogsaa kan dække Forrentningen af de 5 Millioner Kroner.

Jeg gør opmærksom paa disse Ting, fordi det viser sig, at vi er kommet ind paa en noget vanskelig og farlig Vej. Men det er jo muligt, at man bliver nødt til at rekurrere dertil i Fremtiden, saa herimod skal jeg ikke rejse nogen afgørende Indvending. Heller ikke skal jeg rejse nogen Indvending imod, at den højtærede Finansminister har disponeret saa langt frem i Tiden, thi han havde Ret i, hvad han sagde, at som Forholdene sandsynligvis vil stille sig efter Krigen, er der ingen Grund til at tro, at man kan skaffe de løbende Laan til Anskaffelse af indtægtgivende Statsaktiver til en bedre Kurs, end der her er opnaaet.

Men jeg kommer nu til de Indvendinger, jeg har at gøre, Indvendinger, som jeg allerede i Korthed gjorde gældende ved Finanslovens første Behandling, og som jeg nu gerne paa visse Punkter vil uddybe noget nærmere. Det Laan, der skal gøres til at imødegå de af Krigen foranledigede særlige Udgifter, 50 Mill. Kr., er for stort. Det vil sige, det er for ensidigt at tage det ud fra en bestemt Kilde. Det kan godt være, at Beløbet vil gaa med, men det vil være rimeligt at indvinde det ad forskellige Veje og ikke udelukkende ad denne ene Vej. Det lader jo ogsaa til, at man har ræsonneret saaledes i Sverige. I disse Dage udbydes der i Sverige et Laan paa 30 Mill. Kr., og da Sverige er et Land, der er dobbelt saa stort som Danmark, vil det altsaa være et forholdsvis meget mindre Laan i Forhold til Behovet, der ikke er forholdsvis mindre i Sverige end hos os. Det er sikkert lignende Betragtninger som dem, jeg har gjort gældende, der har ledet Svenskerne til at gøre dette Laan saa lavt.

Her er nu først at bemærke, at Nutiden bør overfor uproduktive Udgifter dække en ikke uvæsentlig Del af Beløbet. Man kan vel forsvare at skyde over paa Fremtiden Udgifter, der gaar til produktive Formaal, men man kan ikke uden den største Nødvendighed, i alt Fald ikke for det hele Beløb, forsvare at gøre det for Udgifter som disse, der ikke er produktive, som tværtimod er det modsatte, kan man sige, paa Grund af alle de Forhold, der følger med. Her bør Nutiden afgjort dække en klækkelig Del. Det har ogsaa, som jeg nærmere udviklede ved Finans-

lovens første Behandling, været den Synsmaade, der hidtil har været gjort gældende her i Landet, og ligeledes i saa godt som alle andre Lande, hvor man har staaet i lignende Situationer.

Jeg forstod den højtærede Finansminister saaledes, at han tænker sig allerede i indeværende Aar eller i alt Fald meget snart at indløse Kreditbeviserne, saaledes at det kun bliver for en kort Tid, Udgifterne afholdes ad den Vej. Man kan nu mene forskelligt om Kreditbeviser, Udstedelsen af saadanne er i alt Fald en Fremgangsmaade, der er fulgt flere Gange her i Landet, som jeg ikke tror, man har fortrudt at have fulgt, og som i stort Omfang er fulgt andre Steder i Verden. Naar rentebærende Kreditbeviser udstedes til en passende Rente og ikke i for stort Antal, gaar de ind i Omsætningen, og det er absolut den mindst byrdefulde Maade, hvorpaa man kan optage et indenlandsk Statslaan. Det er formentlig temmelig indlysende, og jeg skal ikke udføre dette nærmere. Selvfølgelig kan Kreditbeviserne ikke gaa ind som et regelmæssigt Omsætningsmiddel for al Fremtid, men det er ingen Ulykke, om de bliver ved at løbe i en noget længere Periode. Det har vi ogsaa Praksis for her i Landet, idet man, til Trods for at de finansielle Forhold efter Krigen i 1864 paa Grund af de særlige Forhold, jeg pegede paa ved Finanslovens første Behandling, var forholdsvis lempelige for os, dog lod de 8 Millioner, som var indvundne ved de rentebærende Kreditbeviser, blive ved at løbe i ikke helt kort Tid. Laanet af 1864 løb til 1866 og forlængedes derefter igen til 1868. Det løb altsaa godt og vel i 4 Aar. Der vilde nu efter min Mening ingen Ulykke være i — jeg taler her ganske paa egne Vegne —, om man i nogen Tid afholdt Udgifterne ad den Vej, og jeg mener da, at Forholdet burde være dette, at Kreditbeviserne skulde indløses ved en ekstraordinær Krigsskat. Hvor stort Beløbet skulde være i Kreditbeviser i Forhold til Beløbet i fast Laan, skal jeg ikke udtale mig om i dette Øjeblik, men det skulde være en ikke ringe Del deraf, og dette Beløb kunde saa indløses ved en Krigsskat af midlertidig Natur, som kunde løbe i de Aar, i hvilke Indløsningen fandt Sted, saa at man var færdig med dette Beløb, naar den Periode var udløbet, og saa havde et saa meget mindre fast Laan at trækkes med i Fremtiden. Hermed vil man dels naa det absolut rigtige, at Nutiden bør bære sin ret væsentlige Del af en Udgift som denne,